

NADALS: LA MALA NOTÍCIA QUE VE DE PALESTINA.

JOAN OLEZA

Levante, 26 de diciembre de 2003

No falten mai a la seua cita els dies de Nadal, cada any que passa uns nous Nadals en obrin una breu pausa entre un any que mor i un any que naix, com una treva de dies perquè pugam fer l'inventari de les causes pendents, de les expectatives i possibilitats, de les derrotes que encara ragen sang, i també d'aquelles a les quals, any rera any, ens hem habituat. No sé ben bé de quina classe és la que se m'asseu al cor avui, davant d'aquesta fotografia d'una agència internacional travessada de dreta a esquerra pel cos d'un xiquet palestí fet un fardell que algú sosté en els braços, i del que es despenja el cap. Es un xiquet de cinc anys, llisc al peu de la foto. Va ser mort d'un tret al pit quan, juntament amb altres xiquets, llançava pedres contra uns blindats de l'exèrcit d'Israel, al camp de refugiats de Balata, prop de Nablús. Es deia Muhammad Naim. En la foto és com si encara no s'haguera acostumat a estar mort: la mirada se li escapa dels ulls mig clucs, també les dents —les pales—li apunten entre els llavis entreoberts, i no hi ha dolor al seu rostre, ni sorpresa, sinó desvaliment.

Desfilen els anys, un rera l'altre, i els Nadals ens porten, a cada nova cita, un any més vells, torrons i males notícies de Palestina, com la d'aquesta foto. Estem habituats, és cert, però tanmateix aquesta mena de derrotes no deixen de sagnar, a poc a poc, si s'ha de dir la veritat, gairebé d'amagades, però de forma obstinada, inestroncable. I sense remei. Allò més cruel és que aquestes fotos estan condemnades a repetir-se: no hi ha protecció, ni guariment, no es poden curar.

Probablement mai en la història tanta informació, i per tants canals, han servit per a tan poc. Un mur molt més alt que el de Berlin engabia els palestins en els seus guetos de misèria; els tancs tenen assetjades les seues ciutats i els seus camps de refugiats, hi penetren com i quan volen, enderroquen les cases; els soldats entren sense més llicència que la que proporciona la força en les vivendes privades, arresten sense manament judicial els habitants, els retenen en presó sense procediment judicial; els helicòpters sobrevolen les poblacions palestines, preparats per a disparar els seus missils contra tal o tal dirigent palestí, els seus fills, els seus parents, els seus companys de resistència, en crims d'estat proclamats obertament com legítims atemptats selectius; els colons israelians eixamplen els seus assentaments, o n'estableixen de nous, en la terra

atorgada als palestins...Mai en l'època moderna, un poble ha sigut sotmès a tal opressió tan impunement, mai des de l'època nazi.

He dit impunement, perquè entre aquells que podrien negociar la pau no hi ha ningú realment interessat en la pau. I menys que ningú el carnisser Ariel Sharon, que utilitza la paraula pau o la paraula negociació únicament quan la pressió internacional, o la del seu propi poble, li obliguen a representar la farsa, mentre els seus fontaners es cuiden de provocar accions, pròpies o dels altres, que dinamiten qualsevol pla de pau i que li permeten continuar avançant, pas a pas, en un projecte a llarg termini que jo no dubtaria a qualificar de genocida. Tampoc els dirigents palestins, i en especial l'Arafat, caracteritzats per la seua ceguesa històrica, per la seua falta de cultura política negociadora, pel menyspreu del valor de la vida humana dels seus propis ciutadans, pel seu redemptorisme medieval, per un sectarisme que els divideix en faccions intolerants, per la confiança idiota que tantes vegades dipositen en la trampa, en l'argúcia, en què podran enganyar l'adversari... i també, tot cal dir-ho, per la precarietat de la seua situació: deu ser ben difícil, per a un polític palestí, negociar la pau amb un govern que no té un veritable interès en la pau, entre les represàlies de l'exèrcit ocupador i els atemptats suïcides de les pròpies bandes armades.

I quant als Estats Units, comparteixen al noranta per cent les posicions del govern israelià. En el mateix dia en què els diaris arpleguen la foto del xiquet palestí mort, arpleguen també les declaracions de l'emperador Bush a una periodista sobre la conveniència de “desfer-se” d'Arafat. I efectivament, desaparegut Arafat, no desapareixen els problemes dels palestins, però sí bona part dels problemes de Sharon. Es el punt de vista de Sharon, clar. De temps en temps se li pressiona una mica, per salvar les aparences internacionals, i fins i tot se li pega algun calbot (prèviament pactat), però Sharon comptarà sempre amb l'ajut de Bush per a impedir qualsevol acord internacional de pau elaborat des de l'ONU. De fet, el govern dels Estats Units, en funció dels seus propis interessos estratègics en la zona, garanteix a Sharon la perfecta ineptitud del Consell de Seguretat per a aconseguir a Israel una pau com la que es va aconseguir a Bòsnia o a Kosovo. De manera que Sharon, amb les esquenes ben cobertes per aquest costat, no ha de preocupar-se més que de les inútils reprobacions morals que de temps en temps li dirigeix l'Assemblea General.

Quant a Europa, poc és el paper que li correspon. La seua capacitat de pressió sobre Israel és mínima Sharon es permet menysprear-la públicament--, però la seua influència sobre els Estats Units és encara menor. L'actitud del govern espanyol, amb la

seua adhesió quasi incondicional a la política de l'imperi, trenca tota possible influència diplomàtica europea en aquesta i en altres zones de la política internacional. I dic quasi total, en atenció a què el President Aznar, en la seua visita de Nadal als soldats espanyols a Iraq, no es va vestir la roba de camuflatge, com Bush, ni com Bush va servir als soldats un titot. Són diferències a tenir en compte.

Així que el pròxim any, quan s'acosten els Nadals, haurem de continuar esperant que ens arriben fotos i notícies terribles de Palestina, i aquesta interminable derrota de la civilització ens tindrà ja més que acostumats, però continuarà rajant sang. En aquests Nadals del 2003 no se m'acudeix res millor, per fer callar la meua tristesa, que memoritzar el nom de Muhammad Naim i la foto del seu rostre despenjat en la mort.